

Új átigazolási rend a labdarúgásban

A változásokról beszélgettünk a CSLSZ főtitkárával

Ismeretes, hogy az Alkotmánybíróság törvényellenesnek nyilvánította a magyar sportmozgalomban eddig alkalmazott igazolási rendszert. A napokban pedig döntés született, hogy valamennyi sportág szövetsége önmaga dolgozza ki átigazolási szisztémáját. Értésüléseink szerint ebben a munkában az MLSZ élen jár, nem is csoda, hiszen július elsejétől várható a labdarúgók „keringője”.

– Mi az, amit a sportköröknek és az átigazolással foglalkozóknak tudniuk kell? – ezt kérdeztük Gyólay Jánostól, a megyei labdarúgó szövetség főtitkárától.

– A játékosok nyilvántartása eddig hármas rendszerben történt. Ezután a megyei szakszövetségek és az MLSZ tartja nyilván a labdarúgók és a sportklubok adatait. A labdarúgó szövetség azt tervezi, hogy minden megyét számítógéppel látja el, amely egyszerűsíti és egyben pontosabbá teszi az adminisztrációt. Az óhaj az, hogy az egész országban két napon – kedden és pénteken – lehessen az igazolásokkal foglalkozni. Nem kell magyarul, ezzel a lépéssel az adatok ellenőrzése válik tökéletessé.

– Július elsejétől beindul a dömping, s tudommal nem jelenek meg az új átigazolási lapok.

– Már készülnek a méreteiben sokkal kisebb nyilvántartó lapok és az új igazolványok, amelyek kibocsátását szeptemberre ígerte a nyomda. Addig sincs gond, hiszen a régi átigazolási lapok szűkségből megfelelnek, de csak az első két oldalát kell kitölteni. A könyvekkel is hasonló a helyzet.

– Tehát ez azt jelenti, hogy labdarúgó átigazolási ügygel ezentúl nem a helyi sportosztályokat kell felkeresni, hanem a megyei szövetséget?

– Pontosan! Eddig is megkaptuk az úgynevezett A-B-C kárton egyik részét, így mi is teljes nyilvántartási adattal rendelkezünk, tehát nem lehet fennakadás ezen a téren. A rendszert egyébként a SZÜV társadalmi munkában dolgozta ki. Azt nyugodtan kijelenthetem, olyan eset, mint az elmúlt hetekben történt, hogy visszatámozták az igazolást, az új szisztéma szerint teljesen kizárt, de megszűnik a kettős igazolás lehetősége is.

– Minden átállás pénzbe kerül, amit gondolom a sportköröknek kell „lenyelniük”.

– Egy tagsági könyv ára 11,50, az átigazolási lap és az ahhoz szükséges tok ára 12,50 forint lesz. Ennyi összesen az a költség, amit 1992. március 1-jéig minden szakosztálynak ki kell fizetnie. A procedúrát postán is el lehet intézni. Ha hétfőn feladnak egy átigazolási kérelmet, kedden megkapjuk, legkésőbb pénteken visszaérkezik feladójához, a játékos már szombaton vagy vasárnap új csapatában léphet pályára. Biztos vagyok abban, hogy az új rendszer sok emberben ellenérzést vált, hisz nem lehet esetleg vasárnap reggel leigazolni egy játékost. Nem szabad figyelmen kívül hagyni a nyilvántartások pontosságát, tisztaságát, s ez a játék népszerűségét növeli. Egyébként most dolgozzák ki azt a szisztémát, miszerint egy-egy játékos átigazolásáért a sportegyesületek mennyi jutalékot fizessenek a megyei szövetségnek.

S. J.

Kell-e nekünk Orgona utca?

A Baross Gábor Gimnáziumban Gauder Andor tanár úrtól különösképpen egy-két évig eszperantót tanultam, valami egyfölvonásosban szerepeltem, és társalogtam is eszperantóul. Juhász Gyulától azt is megtanultam, hogy az eszperantisták zöld csillagos jelvénye a reménység jelképe, a világbékének a reménye. Ezért írt a költő 1919-ben verses prológust a munkás eszperantisták műsoros estjé, s ezért ismertette 1925-ben e lap hasábjain rokon-szenyvel kiadványait bemutató kiállításukat, írván többek között: „Az eszperantó szívárványhídja átvil az egész világon.” S ezt: „Egy gyönyörű drom akar itt valóságvá válni: a Názáreti álma, Morus Tamás utópidiája, Campanella látomása, Wells fantáziája.”

S. azt is tudom, Szegednek, szegedieknek, Thurzó Péternek és Baghy Gyulának milyen nagy szerepük volt az eszperantóért való apostolkodásban. Ismerem Farkas Ernő fáradhatatlan buzgalmát a Somogyi-könyvtárban őrzött eszperantó gyűjtemény létrehozásáért.

Ezért semmi kifogásom sincs, hogy Szegeden mindennek az örökségnek emlékét utcánév hirdesse.

A baj akkor történt, amikor az ötvenes években az állampárt vagy a pártállam korifeusai kellő körültekintés nélkül és a múlt iránti tökéletes érzéketlenséggel az Orgona utcát változtatták át Eszperantó utcává.

Az Orgona utca neve ugyanis, amellet, hogy szép virágnévként is hat, egy sajátos szegedi művelődés- és ipartörténeti emléket örökölt meg. A Víz után, 1880-ban azért kapta nevét, mert ebben az utcában működött a 19. században a Dél-Alföld legjelesebb orgonaépítő műhelye.

Szigeti Kilián (1913-1981) Régi magyar orgonák című sorozatában a posztumusz, 1982-ben megjelent szegedi kötet részletesen ismerteti ennek a műhelynek történetét. Alapítója, Kovács István (1797-1843) 1827-ben jött Szegedre, és 1836-ban építette föl az Orgona utca és a Hét vezér utca sarkán orgonaépítő műhelyét. Rövid élete alatt szű lővárosának, Csongrádnak templomában; Szegeden a Kálvária kápolnában, a régi rókusai templomban és a

palánki Dömötör-templomban; Hódmezővásárhelyen a katolikus és a református templomban; Heves megyében Csányban és Tiszapüspökiben; Bács megyében Kishegyesen, Óbecsén, Mélykúton, Péterrévén, Temerinben; továbbá Tiszakécskén és Körösladányban épített orgonát. Közben javította, karbantartotta a környék szinte valamennyi orgonáját. Legnagyobb alkotása a vásárhelyi református templomban ma is működik.

Halála után özvegye, majd 1852-től külföldön is tanult fia, ifjabb Kovács István (1828-1881) vezette tovább műhelyét. Fiának legjelesebb orgonája a dorozsmái templomban látható. Sztríha Kálmán plébános, a község történetírja 1937-ben azzal jellemezte a nyolc év „rendes és becsületes” munkájával 1873-ban elkészült orgona kiválóságát, hogy hatvan év múltán sincs sípjain hajszálnyi elhajlás sem, oly száraz fából készültek.

Ifjabb Kovács István orgonát épített még Szentotnyán, Érsekcsanakon, Apátfalván, Csépan, Martonoson, Horgoson, Veprodón.

Özvegye és egyetlen fia zongorakészítésre állt át; az orgonaépítő műhelyt az idősebb mesternek 1835 óta tanítványa, Kovács János (1814-1885) vette meg. Az ő orgonái Békésszentandrás, Szegvár, Nógrád megyei Héhalomban, Kenderesen és Szentesen szolgálták, s talán még ma is szolgálják a hívek áhitatát.

A két Kovács István és Kovács János működése volt Szigeti Kilián szerint a szegedi orgonaépítés virágkora. Ennek az örökségnek emlékét őrizte 1880-tól az Orgona utca, amíg parancsszóra Eszperantó utcára nem változtatták.

Most tehát nem történik más, mint az eltörölt városörténeti értékű név visszaállítás. Semmi akadályt nem látom, hogy Szegeden valahol – főként ahol helyi munkásmozgalmi harcokról elnevezett utcák vannak – ismét legyen Eszperantó utca.

Ezt felelem Rátkai Árpád furcsán fenyegetőző fölszólalására.

PÉTER LÁSZLÓ

Sajtótájékoztató a Buda Penta Hotelben

A 12 órás

futás

főszponzora

a

A Schöller Kupa nevét a Schöller-Budatej Közösségvállalatról kapta. A német-magyar vegyesvállalatról a legfontosabb tudnivalót minden bizonnyal a nyári hónapokban nem kell különösebben elemezni és bemutatni. Egy Schöller jégkrém ugyanis önmagáért „beszél”.

A jégkrémcsalád jelenlegi tagjai: a Milchnich, a Bum-Bum, a Nucki, a Pop Orange, a Kontiki, a Diat, a Manhattan. A Schöller jégkrém azonban különböző ízesítésben családi csomagolásban is kapható.

Meglepően nagy érdeklődés mellett tegnap délelőtt a Buda Penta Hotel Mátyás-teremben tartotta lapunk azt a sajtótájékoztatót, melyen beszámolt a július 13-14-i szegedi ultramaraton futóversenyéről.

Szerkesztőségünk munkatársa, Cs. Gát László (felső kép), valamint Volford László (alsó kép) a szervezőbizottság egyik tagja tájékoztatta az újságírókat a verseny közvetlen előkészületeiről, valamint bemutatták a

12, illetve a 24 órás futás főszponzorait, a Schöller-Budatej Közösségvállalatot és a Dél-alföldi Pincegazdaságot.

Mindezekelőtt a Bécs-Budapest szupernaraton futóverseny szervezői vázolták az eddig elvégzett munkájukat és az októberi versennyel kapcsolatosan válaszoltak az újságírók kérdéseire.

A 24 órás

futás

főszponzora

a

A DAP Kupa főszponzora, mint az a fenti emblémából is kiderül, a Dél-alföldi Pincegazdaság, mely évente 20-25 ezer hektoliter hordós, illetve 230 ezer hektoliter palackozott bort állít elő. Ha ezt a mennyiséget egyliteres és hét deciliteres egymás mellé fektetett üvegekben helyeznénk el, együttes hosszuk 16-szor érne körül az Egyenlítő. De a cég nem a Guinness Rekordok könyvébe akar bekerülni, hanem inkább termékeinek minőségével szeretné felkelteni az Önök figyelmét.

Szuper DM tombola

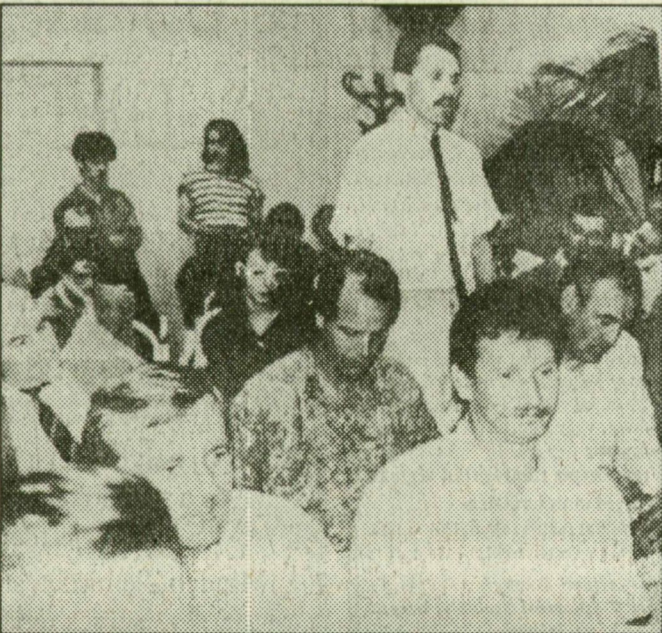
Még kapható, igaz már csak korlátozott számban a „Szuper DM tombola”. Eredetileg a Délmagyarország Kft. csak 7000 darab tombolajegyet bocsátott ki, ezzel hihetetlenül nagy esélyt adva azoknak is, akiknek eddig nemigen volt szerencséjük. Ugyanis a szokásostól eltérően nem egy, nem is kettő, hanem egyenesen 50+1 ajándék vár gazdára. Többek között görög és olasz utat, videomagnót, színes tévét, számítógépet játékprogrammal, mikrohullámú sütőt és sok egyéb értékes nyereményt sorsolunk ki a futás ideje alatt. A fődíj pedig egy Dacia személygépkocsi!

Ekkora esélye még nem volt a nyereségre!

A „Szuper DM tombola” kapható a Centrum Áruházban, a Divat Centrumban, a Nagyaruház Multi Tours irodájában, a Tisza-parti Diszkontban, a Fényszöv üzleteiben, a Klauzál téri standon, és a Joker Market ABC-ben.

ULTRAMARATONI
HIRADÓ 20.

Minden órában sorsolás

Nem csigázzuk tovább a kedélyeket, utolsó előtti híradónkból most már megtudhatják, hogy mit nyerhetnek azok, akik kitaróan vagdoszták emblémánkat. Szóval, akik összegyűjtik mind a 21 szelvényt és beküldik az alábbi jelígre és címre, azok között pólokát, videó- és audiokazetákat, sapkát, no és fődíjként a Stop-Per üzlet – mely a Szeged Nagyaruház emeleti osztályán található – Casio karóráját sorsoljuk ki. Stílusosan 24-szer lesz húzás, azaz a futás minden eltelt órája után egy „szelvényvagdosó” nyerni fog. A nyertesek nevét a Móra Ferenc Múzeum előtti parkban elhelyezett táblán függesztjük ki.

Kérjük, vágják ki az utolsó, azaz 21. emblémát is és csak azután küldjék be a szelvényeket a következő jelígre: Ultramaraton Híradó. Cím: Délmagyarország, 6740 Szeged, Tanácsköztársaság útja 10. Beküldési határidő: 1991. július 10.

Ovis mese Kistelekről

Ovis mesét hozott szerkesztőségünkbe Pignitzki Jánosné vezető óvónő Kistelekről. Benne az „egyszer volt kiskunyhó, vityilló” a Rákóczi út 18. számú, immár 16 esztendője óvodaként szolgáló ház. Aminek sok évtizedes vályogfalai között 97 négyzetméternyi helyen 83-an szoronganak egyáltalán nem mesésbe illő komfortban. Nincs megfelelő szociális helyiségiük, s a gyerekek ott étkeznek és alszanak, ahol játszanak is. A mese szerint „Szűk és sötét ez a kis vityilló nekünk” – sírnak a kis „manók”.

A „sírás” meghallotta a városi előljárást, a szociális bizottság már februárban keresni kezdte annak lehetőségét, mint segíthetnének a szorongókon. Foglalkozott a problémával a Kisteleki Fórum is, és az a javaslata, hogy a 3. számú óvodát „telepítsék át” a bölcsődébe. Azt ugyanis nem használják ki kellően, három nagy teremnek 160 négyzetméternyi területen 16-40 kicsi éldegél (mint a mesében?), századagos kapacitású konyhával kiszolgálva. Az ovis mese szerint ebbe a „kacsalábon forgó házba” kellene beengedni a vityillóban lakókat – legalábbis amennyi befér belőlük.

Csakhogy: az óvoda ugyebár művelődési intézmény, a bölcsőde pedig egészségügyi fenntartás alatt áll. Olyan meg legfeljebb a mesében van – s nem a mi személyi érdekektől vezérelt, párharcoktól dúlt új rendünkben –, hogy két terület gazdáit szót érve egymással kompromisszumra jutnak...

Pedig az kellene végre Kisteleken: józan, okos, a presztízs és a gazdasági okok mellett – sőt, azok helyett! – a gyerekek érdekeit figyelembe vevő döntés. Meghőzatalakor arra kellene csak vigyázni a képviselő-testület tagjainak, nehogy kacsalábon forgó vityilló legyen a kicsik háza...

Sz. M.